

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Сумський державний університет (Україна)

Вища школа економіко-гуманітарна (Республіка Польща)

Академія техніко-гуманітарна (Республіка Польща)

IBM Canada, м. Торонто (Канада)

Державна установа "Інститут економіки природокористування та сталого розвитку

Національної академії наук України", м. Київ (Україна)

Парламент Ізраїлю, м. Єрусалим (Держава Ізраїль)

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут» (Україна)

Одеський національний політехнічний університет (Україна)

Технічний університет –Варна (Республіка Болгарія)

Університет “Проф. д-р Асен Златаров”, м. Бургас (Республіка Болгарія)

Університет Торонто (Канада)

УО «Вітебський державний технологічний університет» (Республіка Білорусь)

Економічні проблеми сталого розвитку

Экономические проблемы устойчивого развития

Economical Problems of Sustainable Development

Матеріали

Міжнародної науково-практичної конференції
імені проф. Балацького О. Ф.
(Суми, 11–12 травня 2016 р.)

У двох томах

Том 1

Суми
Сумський державний університет
2016

Разом із загальними існують конкретні джерела виникнення фінансових ризиків у зовнішньоекономічній діяльності. До них належать:

1. Фінансові умови ризиків ЗЕД.
2. Економічні фактори, які обумовлюють ризики ЗЕД.
3. Ризики, пов'язані з управлінням ЗЕД.
4. Політичні фактори ризиків в ЗЕД.

Ступінь можливості виникнення фінансових ризиків залежить від країни, з якою передбачається укладання зовнішньоекономічного контракту. Для зменшення фінансових ризиків за укладеними зовнішньоекономічними контрактами слід попередньо перевірити потенційного партнера – оцінити ефективність його функціонування та зробити конкретні висновки щодо його надійності та платоспроможності для мінімізації можливих ризиків.

Ризик контрагента прийнято поділяти на два види: ризик неплатежу та ризик невиконання контракту. Ризик неплатежу виникає для експортера, якщо імпортер неспроможний або не бажає здійснити платіж за контрактом. Ризик невиконання контракту полягає в невиконанні сторонами умов контракту.

Отже, подолання фінансових ризиків ведення зовнішньоекономічної діяльності повинно передбачати визначення первинного джерела їх походження, ступеню впливу на зовнішньоекономічну діяльність та альтернативного набору шляхів їх подолання. Суб'єктам зовнішньоекономічної діяльності доцільно поряд з плануванням зовнішньоекономічної діяльності здійснювати попередній аналіз таких планів на наявність джерел ризиків та визначати можливі шляхи їх подолання [2].

1. Ризики в ЗЕД та їх страхування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://library.if.ua/book/54/3969.html>

2. Ризики зовнішньоекономічної діяльності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.best-work.com.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=1971&Itemid=83

3. Рум'янцев А.П. Зовнішньоекономічна діяльність: навч. посіб./А.П.Рум'янцеv, Н.С.Рум'янцева. – К.: Центр навчальної літератури, 2004. – С.192-193

4. Сміяна Л.С. Правові основи зовнішньоекономічної діяльності./ Л.С. Сміяна // Основи зовнішньоекономічної діяльності. - К.:КНТ, 2008. - С.56-58

Науковий керівник: доц. Лукаш О. А.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ В УКРАЇНІ

студентка гр. М-31 *Харченко Ю. А.*
Сумський державний університет (Україна)

Міжнародний трансфер технологій – це специфічна і досить динамічна сфера інноваційної та зовнішньоекономічної діяльності. Дослідженням трансферу технологій присвячені роботи українських вчених Ю. Бажала,

В. Денисюка, П. Іжевського, Ю. Капиці, А. Філіпенка, С. Якубовського. Багато досліджень приділяли увагу оцінці внеску університетів у розвиток приватного сектору через процес трансферу технологій. Проте, на даний час немає методичних основ для оцінки ймовірності успіху трансферу технологій до розробки продукту на її основі та проведенні необхідних досліджень [1].

Проблеми міжнародного трансферу технологій для України заключаються в тому, що неефективно та недоцільно використовується потенціал країни. Підтвердженням цього слугують факти про надходження застарілої продукції. За даними українських дослідників щодо імпорту технологій в Україну на основі ліцензійних угод, майже всі розглянуті ліцензійні технології не належали до останніх науково-технологічних досягнень і надходили в Україну з не менш як 10- річним запізненням. Впродовж тривалого часу закріплюється технологічна відсталість національних галузей і вітчизняних виробництв. За результатами сертифікації навіть невеликих обсягів товарів, що надходять в Україну, бракується від 10 до 15 % з них [2].

За результатами спостережень можна виділити проблеми, що постали на шляху до інтеграції України до міжнародних ринків технологій:

1. Внутрішня та зовнішня міграція науковців;
2. Неконкурентоспроможність багатьох видів товарів;
3. Недоліки в законодавчій та нормативно-правових базах щодо трансферу технологій;
4. Недостатнє фінансування інноваційної діяльності та маркетингових досліджень;
5. Недостатня захищеність та розвиток інноваційної інфраструктури з боку держави;
6. Відсутність спеціалістів у сфері світового технологічного бізнесу;
7. Слабо координований зв'язок «освіта – наука – виробництво – споживання».

Ці причини можуть зумовити ряд негативних наслідків: подальше технологічне відставання України, втрати доходів країни через неконтрольований витік результатів інтелектуальної власності за кордон без патентного захисту; подальше зниження частки високотехнологічної продукції [3].

Для того, щоб усунути подані вище проблеми, необхідно провести групу заходів щодо покращення становища України на міжнародній арені. Першочерговими заходами повинні бути: розгляд, опрацювання та внесення змін та доповнень до нормативно-правових актів; збільшити фінансування; вдосконалити організаційну роботу інноваційної діяльності.

Проблеми державного регулювання міжнародного трансферу промислової власності в Україні обумовлена, насамперед, намаганням України стати на шлях динамічного економічного та соціального розвитку на основі сучасних інновацій. Інноваційний розвиток можливо здійснити за рахунок запозичення технологій та створення їх власними силами. Але для цього потрібно активно

працювати у глобальному науково-технічному та інвестиційному середовищі, залучати до країни необхідні інновації та інтелектуальну власність, пропонувати світу власні досягнення, тобто здійснювати взаємовигідний обмін інтелектуальною власністю та інноваційними технологіями і продуктами через міжнародний трансфер технологій та його складову – трансфер промислової власності. На жаль, Україна сьогодні слабо задіяна у цьому процесі, але проводиться наполеглива робота щодо поліпшення позицій країни на світовому ринку інтелектуальної власності і, зокрема, промислової [4].

1. Омельяненко В.А. Методичні основи оцінки потенціалу трансферу технологій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/29790/1/metod.pdf>

2. Щедрина Т. І. Розвиток міжнародного трансферу технологій в Україні / Т. І. Щедрина // Зовнішньоекономічна діяльність. – 2000. - №5. - С.109 – 116.

3. Участь України у процесах міжнародного трансферу технологій в контексті забезпечення конкурентних переваг [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://fp.cibs.ubs.edu.ua/files/1502/15pamuuu.pdf>

4. Якубівська Ю. Є. Державне регулювання міжнародного трансферу промислової власності в Україні/ Якубівська Ю. Є.// Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата

5. економічних наук. - 2012. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/825/1/дис_Якубівська.pdf

Науковий керівник: доц. Лукаш О. А.

АНАЛІЗ РИЗИКІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

асистент Шевлюга О.Г., студент гр. МК-31 Макаренко Є.В.
Сумський державний університет (Україна)

Значна частина українських ВНЗ зіштовхнулася з проблемами зниження кількості студентів, дублювання підготовки фахівців, зростанням обсягів державних коштів, що витрачаються на їх утримання, зниженням конкурентоспроможності випускників на вітчизняному та закордонному ринках праці. Вища освіта потребує системи менеджменту, орієнтованої на зниження загроз та викликів.

До потенційних економічних ризиків в освіті можна віднести: вивільнення суттєвої частини висококваліфікованого персоналу; закриття навчальних закладів; втрату контингенту; скорочення або втрату фінансових ресурсів. Суттєвий вплив можуть мати також соціальні ризики (посилення процесів соціальної селекції й ослаблення функції соціальної мобільності, значні диспропорції на ринку праці – безробіття серед висококваліфікованих працівників і низький рівень оплати праці), педагогічні ризики (неефективність навчальних технологій, недостатній рівень загальної освіченості або компетентності випускників), політичні ризики (відсутність престижу національної системи освіти через її неефективність або